

Svajonų
ROMANAI

Jausmų egzotika

LYNNE GRAHAM

Tiesiai į širdį

Lynne Graham

TIESIAI Į ŠIRDĮ

Antrasis trilogijos
"Arogantiški vyrai"
romanas

Versta iš Lynne Graham, The Ruthless Magnate's
Virgin Mistress, 2008

© Lynne Graham, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Lina Kulikauskienė, vertimas iš anglų kalbos,
2010

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

PROLOGAS

Pro aukštus didingus milžiniškos vilos prestižiškiausiame Sankt Peterburgo rajone langus vėrėsi nuostabūs vaizdai į kitą Fontankos upę. Didžiulis kambarys buvo pilnas žmonių, nes vyko atminai, nors daugelis svečių nė nepažinojo mirusiojo. Čia juos atviliojo noras pamatyti Nikolajų Danilovičių Arlovą, naftos magnatą, garsėjantį legendiniais turtais.

Kaip visuomet abejingas, nors ir dėmesio centre, Nikolajus kalbėjosi telefonu. Aukštas, galingas, trumpai kirptais juodais plaukais, tamsiomis pilkomis akimis – jo vyriškas grožis gniaužė kvapą, jį gaubė sodri seksualumo aura, jis spinduliavo vyriškumu. Moterys žvelgė į jį neslėpdamos geismo, o asmens sargybiniai ir padėjėjai uoliai sekė kiekvieną jo žingsnį. Tik nedaugelis iš čia esančiųjų buvo pagerbti bent šeiminingo linktelėjimu per atstumą. Bet dauguma dar ilgai galės didžiutis svečiavęsi jo fantastiškuose, stulbinamuose namuose.

Nikolajus beveik į nieką nekreipė dėmesio. Jis buvo rūstus tarsi arktinė žiema, nepermaldujamas kaip gamtos stichija, atsiskyrėlis,

žaidžias pagal savo paties taisykles. Niekino tuščią laiko švaistymą ir nuobodžius vakarėlius. Energijos ir jėgų sėmėsi siekdamas galios ir naudos. Į savo velionio tėvo atminus atėjo vien dėl išoriško padorumo, nes glaudūs ryšiai šeimoje jam buvo visiškai nepažįstamas dalykas. Jis net neprisiminė, kada paskutinįsyk kalbėjosi su seniu. Tėvas nekentė jo ir niekino beveik nuo pat jo gimimo akimirkos, o du vyresnieji broliai baiminosi ir pavydėjo pasakiškos sėkmės lydymam jaunėliui. Bet tai nekliudė Nikolajaus giminaičiams maldauti, kad jis pasirūpintų painiais velionio reikalais ir turtu, kad jiems patiems netektų dėl to patirti jokių išlaidų ir nepatogumų. Nė vienas jų nepamėnė, kad Nikolajus, sutikdamas imtis šios nemalonios užduoties, galėjo turėti kur kas asmeniškėsių ir slaptėsių motyvų.

Tarpduryje pasirodė nuostabi blondinė dalykiniu kostiumėliu ir lieknas, galingas Nikolajaus kūnas aiškiai įsitempė, bet tik akimirkai. Jo klasikiniai, prakilnūs, dailūs skruostikauliai atrodė tarytum nulieti iš bronzos. Vien metęsi žvilgsnį į Svetos veido išraišką jis suprato, kad ji atvyko su blogomis naujienomis ir kad tie klausimai, kurie jį kankino dar vaikystėje, liks neatsakyti: asmeniniai tėvo daiktai nerasti.

- Nieko. - Sveta priėjo prie jo, jos balse skambėjo susierzinimas ir nusivylimas. Kaip ir jos kolegės, Olia ir Darja, Sveta buvo atkakli ir nepasitenkindavo nepasiekusi teigiamų rezultatų.

- *Ničivo*, nieko tokio. - Jo tonas buvo atlaidus ir jis tikėjo tuo, ką sako. Negi naktimis nemiegos, kad išsiaiškintų savo tikrąją kilmę. Jau išanalizavo visus tėvo paliktus dokumentus, atidarė visus seifus, ištuštino stalčius. Regis, atsivėrusi nauja galimybė nedavė nė trupinėlio naujos informacijos. Jis nežinojo savo motinos vardo, nežinojo, kur ir kodėl gimė. Ir turbūt jau nebesužinos.

Na ir kas? - Nikolajus mintyse gūžtelėjo pečiais. Šie nereikšmingi faktai nieko neduos vyrui, puikiai žinančiam, kas jis yra ir ko siekia. Sulaukęs trisdešimt ketverių, jis jau buvo tūkstantį kartų įgyvendinęs kiekvieną savo svajonę. Neturėjo dėl ko atsiprašinėti, neturėjo ko žavėti. Ieškoti savo motinos - vien tuščias laiko ir energijos švaistymas.

Kaip tik tuo metu, kai Nikolajus padarė šią išvadą, kambario gale kilo sambrūzdis. Žmonės susijaudinę šnibždėjosi, gręžiojosi. Jis susiraukė dar nepranešus, kad ką tik į kambarį įžengė jo dabartinė meilužė, Brigita Jansen. Ji

atskrido iš Paryžiaus nekviesta. Tai buvo nemalonu – atrodė lyg ji veržtųsi į jo asmeninę erdvę. Olandų aktorė žengė link jo, jos tobulame veide švytėjo šypsena, o visų dėmesys krypo vien į ją.

Po penkiolikos minučių Nikolajus vienas važiavo į oro uostą. Jis paliko isterijos ištiktą Brigitą, kurią tuojau apsupo meilikaujančių pakalikų būrys. Jei ji siekė priversti jį jaustis kaltam, kad ją metė, tai jai visiškai nepavyko. Emocinio šantažo jis nemėgo lygiai taip pat, kaip ir moterų reikalavimų ar pasiūlymų tapti kuo nors kitu, o ne viengungiu, laisvu ieškotis kitos draugijos ir kitos lovos kada panorėjęs.

Kažin, kodėl jam nuolat pasitaiko prielipos, iš pradžių kietos ir šaltos, bet netrukus pradedančios siekti mirtino tikslo. Jis nemeluodavo, tiesiai sakydavo, ko jam reikia. Seksas toks pat būtinas jo sveikatai ir gerai savijautai, kaip ir maistas. Tai nesusiję su stebuklinguoju žodžiu iš *M* raidės, kurio griebiasi moterys, norėdamos pakeisti pagrindines taisykles. Žodžio *meilė* jo žodyne nėra. Kodėl dėl tokio esminio ir paprasto dalyko kaip seksas nuolatos kyla šitiek bėdų? Kamuojamas tokių anksčiau nepažintų filosofinių apmąstymų ir prastos nuotaikos, kurios nenorėjo pripažinti, jis kuo sku-

biau čiupo telefoną, kad paskambintų verslo reikalais.

Praėjus valandai po vakarienės privačiame jo lėktuve Nikolajus paliko Svetą su kolegėmis dirbti, o pats nuėjo į dušą. Po penkiolikos minučių kažkas pasibeldė į miegamojo duris ir jis atidarė, vilkėdamas vien rankšluosčiu, apvyniotu apie liekną bronzos atspalvio kūną. Nustebęs suraukė antakius, nes įėjo Sveta. Jau be kostiumėlio, vien su persiko spalvos korsetu ir kelnaitėmis.

- Kas čia, po velnių?..

- Prašau, nesakykit nieko, iki kol baigsiu kalbėti, pone. O lia, Darja ir aš pagalvojome, kad gal jūs būsite nusiteikęs prasiblaškyti, - švelniai sumurkė Sveta.

Įžengė O lia, geidulinga brunetė, vilkėdama panašiu smaragdo žalumo apdaru.

- Jums buvo sunki savaitė. Truputėlį pabuvęs tinkamoje moteriškoje draugijoje atsipalaiduosite.

Pasirodė ir Darja, trečioji jo padėjėja, trumpai kirptais platinos atspalvio plaukais, nepaprastai patrauklaus veido, vilkėdama sportiniais turkio mėlynumo apatiniais ir atsistojo provokuojama poza.

- Mes žinome, ko jums reikia. Tikime galinčios tai duoti. Pasirinkite vieną iš mūsų ir nebus jokių pasekmių - nei emocinių, nei kokių kitų.

Nikolajus žvelgė į tris moteris neperprantama veido išraiška ir stebėjosi, kodėl jis manė, kad viešbučio numeryje gali likti saugus. Jokių pasekmių? Gal jos juokauja? Kiekviena šių aštraus lyg plienas proto, nardančių verslo pasaulyje tarsi rykliai, moterų buvo be galo jam atsidavusi. Joks kitas žmogus šitaip nebuvo atsidėjęs jo interesams. Ir, kaip ir jis, jos niekada nepamiršo, kas buvo anksčiau.

- Bet jeigu jums atrodo, kad likti vienudu pernelyg asmeniška ar gali pakenkti komandos dvasiai... - Sveta dailiu užpakaliuku stumtelėjo ir užtrenkė duris, supratingai nusišypsojo, - ...mes neprieštaraudamos pasidalysime jums ir išpildysime kiekvieną jūsų pageidavimą.

PIRMAS SKYRIUS

-Atrodai nuostabiai, - čiauškėjo kosmetologė Selė, džiovindama ugnines neklusnias Ebės garbanas. - Būsi šio vakaro žvaigždė.

Ebė labai abejojo šia pranašyste ir manė, kad tik moteris, visiškai pasitinkinti savo veidu ir kūnu, gali iš tiesų norėti dalyvauti madų šou. Ji pati čia pateko iš bėdos, paskutinę minutę pakeitusi modelį mėgėją, kuri per repeticiją pargriuvo ir pasitempė kelį. Ebė niekada nemėgo nei savo veido, nei kūno. Vaikystėje veidrodis buvo jos priešas, griaunantis slaptas viltis kada nors tapti gražuoле princese.

Vienas anksčiausių jos prisiminimų - tėvas, besiskundžiantis, kad ji - tikras bjaurusis ančiukas. *Deja*, - pagalvojo Ebė apgailestaudama, - *aš taip ir netapau gulbe*. Plaukai taip ir liko įžūliai raudoni, strazdanų tik padaugėjo, o su ilgomis nevikriomis kojomis ji ir toliau net basa gerų penkių pėdų ūgiu buvo už visus aukštesnė. Ji manėsi dėl nemadingai didelės krūtinės ir plačių klubų atrodanti dar keisčiau. Tik syki gyvenime Ebė pasijuto bent kiek graži. Tą stebuklingą dieną, kai Džefris Karmišelis

pakvietė ją į pasimatymą. Kelis mėnesius, laukiant vestuvių dienos, pasaulis tikrai atrodė džiaugsmingas, kupinas spalvų ir laimės. Bet netgi Džefris kartą prasitarė, kad ji geriau atrodytų, būdama šviesiaplaukė.

- Karolina - neįtikėtina, - tarė Selė, pro šalį neįgaliojo vežimėliu pravažiavus šviesiaplaukei moteriai. - Tikrai ja žaviuosi. Šitiek neteko ir vis dar trokšta padėti kitiems.

- Tokia jau ta Karolina, - sutiko Ebė, nes lygiai taip pat žavėjosi broliene. Prieš šešerius metus Karolina liko be kojų, bet ir toliau rūpinosi vyru, dviem vaikais, dirbo visą darbo dieną ir ieškojo lėšų *Ateitims*, stuburo ligomis sergančiųjų pagalbos draugijai, nelaimės valandą padėjusiai jai pačiai. Madų šou, kurį Ebė padėjo organizuoti, buvo skirtas šiai draugijai paremti.

- Girdėjau, kad ji susižeidė automobilio katastrofoje savo brolio vestuvių dieną...

- Taip, - patvirtino Ebė ir staiga išblyškusiame jos veide išryškėjo strazdanėlės. - Girtas vairuotojas.

- Lyg ir skaičiau kažką to meto laikraščiuose.
- Apie tai daug rašė. - Ebė nenorėjo prisiminti to vestuvių pokylio tamsią, lietingą spalio

mėnesio dieną. Vieną akimirką ji dar turėjo dėl ko gyventi, kitą – jau ne, bet suprato, kad jai pasisekė: juk buvo beveik nesužeista. Jos brolio gyvenimas sudužo į šipulius, bet, nepaisant niūrių pranašysčių, jo santuoka atlaikė žiaurų Karolinai tekusį smūgį.

– Gražus makiažas, Sele. – Karolina privažiavo prie jų. – Ebe atrodo prakilniai.

– Tą nesunku buvo padaryti. Jos nuostabios akys ir skruostikauliai.

– Atrodai nuostabiai, – šiltai pasakė Karolina svainei.

Ebe pažvelgė į savo atspindį. Ji manė atrodanti siaubingai – jos mėlynų akių vokus dengė storas egzotiškų slyvos mėlynumo šešėlių sluoksnis, skruostikaulių linkis tviskėjo blizgučiais, bet tikriausiai tokio perkrauto makiažo reikia norint sukurti prabangos įspūdį.

– Ar Driu jau čia? – paklausė ji.

Karolinos veidas apniuko.

– Ne. Kai skambinau, dar buvo biure.

Ebe jautė, kad Karolina nusivylusi, ir pagalvojo, ką gi dabar jos brolis išdarinėja. Karolina dirbo sunkiausiai iš visų, kad šis šou įvyktų, ir ji verta to, kad vyras stebėtų jos pasiekimą. Bet šeimos įmonė *Paramos sistemas* neseniai

persikėlė į prabangesnes patalpas Naitsbridže, buvo pasamdyta daugiau darbuotojų, todėl smarkiai padidėjo išlaidos. Tad visiems teko dirbti ilgiau ir aptarnauti daugiau klientų. Ebe dievino šį verslą ir įvairiapusišką savo darbą. Klientai samdė juos pasirūpinti viskuo, kuo patys rūpintis neturėjo laiko – pavedžioti šunį, paimti drabužius iš valyklos, suplanuoti atos-togas, nupirkti dovanas, surasti namų darbininkus ir meistrus...

Toli gražu ne toks gyvenimas, kokio jai linkėjo snobiškas seksistinių pažiūrų tėvas. Jis neleido jai nei mokytis universitete, nei įgyti profesijos. Ebe skausmingai suprato, kad, palyginti su broliu, tėvo akyse ji nieko nereiškė. Vyriškis dažnai žiūrėjo į vienintelę savo dukrą lyg į nepatogumą ir nusivylimą šaltinį. Tik tą dieną, kai Ebe ištekėjo už Džefrio, tėvas į ją pažvelgė pritariamai, lyg vedybos su sėkmės lydimu vyru būtų didžiausias jos pasiekimas.

- Tu panaši į karalienę iš pasakos apie Snieguolę, - sukuždėjo dukterėčia Alisa, neati-traukdama didelių susižavėjimo kupinų akių nuo tetos veido.

- Pikčiurną, kuri manėsi esanti gražuolė, ir sudaužė veidrodį, su kuriuo nuolat kalbėdavosi? - sudejavo Ebe.

- Gal ir pikčiurna, bet ji buvo tikrai graži, - sušveplavo Alisa.

- Saugok veidą, - įspėjo Selė, kai Ebė pasi-
lenkė meiliai apkabinti šešiametės. Kitoje
kambario pusėje Bendžaminas, Alisos brolis
dvynys, įsigilinęs skaitė knygą. Ebė jautėsi
labai artima brolio vaikams. Po avarijos ji per-
sikėlė pas juos, kad padėtų, kol Karolinai buvo
taikoma intensyvi fizioterapijos programa. Ji
greitai suprato, kad patenkinti vaikų poreikius
ir apraminti savo neblėstantį skausmą galima
kiek įmanoma daugiau dirbant.

Ebė jautėsi nervinga ir įsitempusi lyg per-
tempta styga. Selė nuėmė jos peleriną ir Ebė
pasiruošė žengti iš už užuolaidų, skiriančių
podiumą nuo drabužinės.

- Nesuprantu, kodėl sutikau tai daryti, - su-
murmėjo ji.

- Juk geram tikslui, - Karolina linksmai pa-
tapšnojo jai alkūnę. - Ir žvaigždės šįvakar
mums palankios. Spėk, kas čia yra?

- Viena iš tavo pakviestų garsiausių garse-
nybių? - spėjo Ebė.

- Nikolajus Danilovičius Arlovas.

- Kas?

- Dėl Dievo meilės, Ebe....